

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนากิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ
4. การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
5. ความคงทนในการเรียนรู้
6. วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษา ได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทาง ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุล ทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามตามศักยภาพ

1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1.2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย สำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติและคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

1.2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษา เพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคน จะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ

1.2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

1.2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่น ทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

1.2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มตัวอย่าง สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

1.3 จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1.3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2 มีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

1.3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย

1.3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจความรู้สึก และทัศนคติของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้ง การเจรจาต่อรอง เพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

1.4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

1.4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถ ในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคม ด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม และสิ่งแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยง พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและสังคม

1.4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถ ในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสมและมีคุณธรรม

1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1.5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

1.5.2 ซื่อสัตย์สุจริต

1.5.3 มีวินัย

1.5.4 ใฝ่เรียนรู้

1.5.5 อยู่อย่างพอเพียง

1.5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

1.5.7 รักความเป็นไทย

1.5.8 มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดให้คนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพให้เป็นคนดี มีปัญญาและมีความสุข โดยมุ่งพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิตและการใช้เทคโนโลยีและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ รวมทั้งมีความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการฟัง-พูด- อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐาน ในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.2 คุณภาพผู้เรียน

2.2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2.2.2 พูด/เขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

2.2.3 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิและตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

2.2.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ เทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

2.2.5 บอกความเหมือน/ความแตกต่าง ระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

2.2.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

2.2.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

2.2.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

2.2.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

2.2.10 ใช้ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม (Compound Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

2.3 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นปี

หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 ได้กำหนด มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน
- (2) อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
- (3) เลือก/ระบุ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่

อ่าน

(4) บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารแสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
- (2) ใช้คำสั่ง คำขอร้องและให้คำแนะนำ
- (3) พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้

ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ

- (4) พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว
- (5) พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ

พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
- (2) เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิและตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน
- (3) พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- (2) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ เทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

(3) เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
- (2) เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่าง ระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) ค้นคว้า รวบรวม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในห้องเรียนและสถานศึกษา
- มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดชั้นปี

- (1) ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

จากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พอสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสนองตอบนโยบายทางการศึกษาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่านและเขียน โดยยึดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้กับผู้เรียน ตามสาระสำคัญ 4 สาระ คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก สาระที่หลักสูตรให้ความสำคัญมากที่สุดคือสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นสาระความรู้พื้นฐานที่จะเชื่อมโยงไปสู่สาระอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนมีมาตรฐานด้านความเข้าใจและตีความเรื่องที่อ่าน จากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า หลักสูตรได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่จำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียน มีทักษะการอ่านที่ดีมีคุณภาพ โดยเฉพาะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจากสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

3.1 ทฤษฎีอภิปัญญา (Metacognition Theory)

Cross & Paris (1988 อ้างถึงใน สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2544) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีอภิปัญญา (Metacognition Theory) ว่าเป็นแนวคิดหนึ่งของจิตวิทยาการเรียนรู้ หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับความคิดของตนเอง สามารถควบคุมความคิดตลอดจนประเมินวางแผนและจัดระบบความคิดตนเองได้ รวมถึงวิธีการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ โดยต้องมีการวางแผนควบคุม การตรวจสอบและการประเมินผลการเรียนรู้ อภิปัญญา(Metacognition) เป็นความเข้าใจถึงกระบวนการทางปัญญา(Cognitive process) กล่าวคือ ผู้เรียนรู้ตัวว่าตนคิดอะไร คิดอย่างไร ผู้เรียนสามารถตรวจสอบ ความเข้าใจของตนเองได้ ผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการคิดให้เหมาะสมได้ อภิปัญญาต่างจากปัญญาหรือการคิดทั่วไป(Cognition) ตรงที่ปัญญาเป็นการคิดเชิงสรุป เปรียบเทียบ หาเหตุผลแก้ปัญหา วิเคราะห์ สังเคราะห์หรือนำไปใช้ แต่อภิปัญญาเป็นการคิดที่รู้ตัวว่าคิดอะไร มีวิธีคิดอย่างไร สามารถตรวจสอบความคิดของตนได้และสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการคิดของตนได้ งานวิจัยจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าการใช้เทคนิคการเรียนแบบอภิปัญญา ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี (Carrell & Pharis & Liberto, 1989 อ้างถึงใน สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2544)

Flavell (1976) ให้ความหมายว่า Metacognition หมายถึง ความรู้ของบุคคลเกี่ยวกับกระบวนการคิดของตนเองและผลผลิตของการคิดหรือสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด ขณะที่ O'Malley และคณะ (1985) ให้ความหมายของ Metacognition ว่าหมายถึง การคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ การวางแผน การตรวจสอบผลของการกระทำและการประเมินตนเอง หลังจากที่ทำกิจกรรมนั้นแล้ว

Baker & Brown (1984 cited in Casanave, 1988) ได้ขยายทัศนะของ Flavell ว่า อภิปัญญาในการอ่าน ประกอบด้วย

(1) ความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (Knowledge of cognition) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความตระหนักรู้ (Awareness) ในทักษะกลวิธี และรู้แหล่งข้อมูลที่จะช่วยให้การอ่านดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

(2) การควบคุมเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (Regulation of cognition) หมายถึง การที่ใช้กลไกภายในของผู้อ่าน ในขณะที่กำลังดำเนินกระบวนการอ่าน กลไกเหล่านี้ ได้แก่ การวางแผน (Planning) การตรวจสอบความเข้าใจระหว่างการอ่าน (Monitoring) การทดสอบ (Testing) การพิจารณาทบทวน (Revising) การประเมินผล (Evaluating) ว่ากลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ไปนั้นก่อให้เกิดประสิทธิภาพอย่างไรบ้าง และหากใช้ไม่ได้ผล จะปรับเปลี่ยนกลวิธีอย่างไรเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ทฤษฎีอภิปัญญา เป็นพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ในการเรียนภาษา ช่วยทำให้การอ่านบรรลุตามเป้าหมาย เกี่ยวข้องกับความตระหนักรู้และการควบคุมกลไกที่ใช้ในกระบวนการอ่าน การใช้กระบวนการคิดอย่างรู้ตัว และใช้สติปัญญาในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน รู้จักเลือกกลวิธีในการอ่านเพื่อให้การอ่านนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมาย

3.2 ทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้

Graves, Juel, & Graves (1998 อ้างถึงใน สุเทียบ ละอองทอง, 2545) ได้กล่าวถึงทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivist theory) ว่าเน้นข้อเท็จจริงที่ว่า การทำความเข้าใจบทอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิดและสร้างสรรค์อย่างมาก เปรียบได้กับช่างก่อสร้างที่จะสร้างบ้านจะต้องอ่านแปลนบ้าน และต้องสร้างบางสิ่งบางอย่างให้ได้ตามนั้น นักอ่านก็เช่นเดียวกันที่จะต้องสร้างความหมายขึ้นจากบทอ่าน นักจิตวิทยากลุ่มทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ นิยมใช้วลีว่า "สร้างความหมาย" เพื่อต้องการเน้นบทบาทของผู้อ่าน ที่ต้องใช้ความคิดของเขา ในการทำความเข้าใจบทอ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดของเขา พิจารณาส่งที่เขากำลังอ่าน และเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้รับจากบทอ่านเข้ากับความคิด หัวข้อเรื่องและเหตุการณ์ที่เขาคุ้นเคย ความเชื่ออีกประการหนึ่ง

ก็คือ ความหมายที่ผู้อ่านคนใดคนหนึ่งสร้างสรรค์ขึ้น จะมีความเป็นปรนัย นั่นคือ จะเป็นผลลัพธ์ได้จากการแยกแยะความหมายจากบทอ่านที่เป็นของผู้อ่านคนนั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้มีความเชื่อว่า ผู้อ่านเป็นผู้มีบทบาทในการสร้างสรรค์ความหมายจากบทอ่าน โดยการอาศัยข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย และใช้กระบวนการคิดในการเข้าใจบทอ่านด้วยตนเอง

3.3 ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema theory)

Anderson (1984) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema theory) ว่าโครงสร้างภายในความรู้ที่มนุษย์มีอยู่มีลักษณะเป็นโหนดหรือกลุ่มที่มีการเชื่อมโยงกันอยู่ การที่มนุษย์เรียนรู้อะไรใหม่ ๆ นั้น มนุษย์จะนำความรู้ใหม่ที่เพิ่งได้รับนั้น ไปเชื่อมโยงกับกลุ่มความรู้ที่มีอยู่เดิม (Pre-existing Knowledge) หน้าที่โครงสร้างของความรู้นี้ คือ การนำไปสู่การรับรู้ข้อมูล (Perception) การรับรู้ข้อมูลนั้น จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากขาดโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) เพราะการรับรู้ข้อมูลนั้นเป็นการสร้างความหมายโดยการถ่ายโอนความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม ในกรอบความรู้เดิมที่มีอยู่และจากการกระตุ้นโดยเหตุการณ์หนึ่ง ๆ เกิดการเชื่อมโยงความรู้ นั้น ๆ เข้าด้วยกัน การรับรู้ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ไม่มีการเรียนรู้ใดเกิดขึ้นได้โดยปราศจากการรับรู้ โครงสร้างความรู้ยังช่วยในการระลึก (recall) ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เราเคยเรียนรู้มา

Searfass & Readence (1994 อ้างถึงใน Gunning, 1996) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema theory) ว่าเป็นกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่รู้และสิ่งที่ยังไม่รู้ หรือเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน และมีความเชื่อว่าความรู้ของคนเรา จะได้รับการรวบรวมเป็นหน่วย ๆ เรียกว่า โครงสร้างความรู้ (Schemata) ซึ่งเป็นหน่วยความรู้ที่ได้รับการเรียบเรียงขึ้นจากความรู้ที่เรามีเกี่ยวกับผู้คน สิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์ กระบวนการ มโนคติ และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐาน ให้เกิดการเรียนรู้ (Rumelhart, 1994 อ้างถึงใน สุเทียบ ละอองทอง, 2545) ซึ่ง Piaget (1970) ได้เสนอความคิดเห็นว่า ความเติบโตทางสติปัญญาเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนจัดจำแนกจำพวกทางด้านความคิด หรือโครงสร้างความรู้ ซึ่งประกอบไปด้วย มโนคติเกี่ยวกับสิ่งของและเหตุการณ์ ที่มีคุณลักษณะทั่วไป หรือคุณลักษณะเฉพาะบางประการร่วมกัน เมื่อคนเรามีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งใหม่หรือสิ่งที่ไม่คุ้นเคย จะเกิดการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้จัดจำพวกไว้แล้ว ถ้ามีลักษณะผสมกลมกลืนกัน ก็จะเพิ่มความรู้ใหม่เข้ากับโครงสร้างที่มีอยู่เดิม (Assimilation) แต่ถ้าข้อมูลใหม่นั้น ไม่อยู่ในลักษณะความรู้ที่มีอยู่แล้ว ก็จะเกิดการปรับความรู้ด้วยการสร้างโครงสร้างความรู้ขึ้นใหม่ หรือเปลี่ยนโครงสร้างความรู้เก่า ด้วยความรู้ใหม่ (Accommodation) โดยวิธีการนี้โครงสร้างความรู้ที่จัดตั้งขึ้นจะมีลักษณะซับซ้อนมากขึ้น

โครงสร้างของความรู้เดิมที่นำมาใช้ในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

(1) โครงสร้างความรู้เดิมด้านรูปแบบ(Formal schemata) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ รูปแบบ ลำดับ การเรียบเรียงคำ ลักษณะลีลาการเขียนและโครงสร้างของข้อความต่างๆ ที่แตกต่างกัน เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทกวี บทความ เรียงความ สารคดี เป็นต้น

(2) โครงสร้างความรู้เดิมด้านเนื้อหา(Content schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เดิม เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาก่อน เป็นความรู้ที่ผู้อ่านได้จากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของตัวผู้อ่าน ความรู้นี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน ความรู้เดิมด้านเนื้อหา ประกอบไปด้วย ความรู้ต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา วัฒนธรรมต่าง ๆ ประเพณี ถ้าหากผู้อ่านมีความรู้หรือความคุ้นเคยกับเนื้อหาในข้อความ ก็จะสามารที่จะเข้าใจข้อความนั้นได้ดีกว่าผู้อ่านที่ไม่มีความรู้หรือความคุ้นเคยกับเนื้อหาในข้อความ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ มีความเชื่อว่า ภูมิหลัง (Background) ของผู้อ่านจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อสิ่งที่อ่านสอดคล้องกับ ภูมิหลังหรือความรู้เดิมของผู้อ่านที่มีอยู่ก่อนแล้ว ความสามารถในการอ่านเป็นกระบวนการสร้างเรื่องขึ้นใหม่ตามอนุมานของผู้อ่านเอง ซึ่งผู้อ่านจะต้องอาศัย ความรู้จากประสบการณ์ของตนเอง เข้ามาช่วยตีความสิ่งที่อ่าน ความเข้าใจในการอ่าน เกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้อ่านกับเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความรู้เดิมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในการอ่านบทอ่าน

4. การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

4.1 ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านไว้หลาย ๆ ลักษณะ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับ ความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ผู้เรียนสามารถจับใจความเรื่องที่อ่าน โดยไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำทุกคำ ผู้เรียนจะต้องใช้ประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ และการเดาความหมายจากบริบท (Context) มาช่วยเพื่อเข้าใจเนื้อเรื่อง และรู้จักทำนายความ (Prediction) ที่จะปรากฏได้ล่วงหน้าอย่างมีแนวทาง

สมุทรา เซ็นชานิช (2540) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้าน ของแต่ละคน และถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใด ๆ เลย ก็อาจกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้นและการอ่านใน

ลักษณะนี้ จึงเป็นไปได้เพียงเห็นตัวหนังสือปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น ไม่สื่อความหมายอะไร ทั้งสิ้น นอกจากจะทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์แล้วยัง ไม่ได้อะไรจากการอ่านนั้นอีกด้วย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า คือ กระบวนการทำความเข้าใจสัญลักษณ์ที่ปรากฏในสาร โดยผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และประโยค สามารถจับใจความสำคัญ และแนวคิดของผู้เขียนได้ และนำความรู้ที่ได้จากการอ่าน มาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อสรุปความหมายเกิดเป็นความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน

Harris (1957 อ้างถึงใน สุจารี มีแคนไผ่, 2547) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่าน นั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ต้องมีความเข้าใจในภาษา สามารถจับใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจ เจตคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน

Lapp & Flood (1986) กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การรับรู้ข้อมูลหรือ ข่าวสารจากงานเขียนต่าง ๆ ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในข้อมูล หรือข่าวสารนั้น ๆ กระบวนการอ่านก็ไม่ สัมฤทธิ์ผล

จากคำนิยามข้างต้น พอสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นเป็นกระบวนการใช้ทักษะ การคิด ในการแปลความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษร โดยผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดและ ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาใช้เพื่อตีความเรื่องที่อ่าน ตัดสินความหมายของการอ่าน อย่างมีเหตุมีผล ด้วยความเข้าใจแล้วสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

4.2 ความสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการอ่าน เนื่องจากจุดมุ่งหมายของ การอ่านที่แท้จริง คือ ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน นักวิชาการทางการอ่านหลายท่าน ได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2538) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน เป็นลักษณะที่สำคัญและใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียน แสวงหาสรรพ วิทยาการต่าง ๆ เพื่อความบันเทิงและพักผ่อน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ กระบวนการ ทำความเข้าใจสัญลักษณ์ที่ปรากฏในสาร โดยผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยค สามารถจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียนได้ และนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาเชื่อมโยงกับ ประสบการณ์เดิม เพื่อสรุปความหมายเกิดเป็นความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน

ศรีวิไล พลมณี (2545) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านถือเป็นเครื่องมือพัฒนาสมองและทักษะการแก้ปัญหา เนื่องจากการทำความเข้าใจวิเคราะห์

สารที่อ่าน จะช่วยฝึกการทำงานของสมอง ทำให้มีพลังปัญญาในการทำความเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างถูกต้องรวดเร็วและรู้จักแก้ปัญหาอย่างฉลาด และยังช่วยสร้างความเจริญพัฒนาแก่ชาติด้วย ประเทศใดที่ประชากรรู้หนังสือมาก ประเทศนั้น ก็จะพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว

Miller (1990) กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า คือ การรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

Wallace (1992) กล่าวถึง ความสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของชุมชนของผู้ที่อ่านออกเขียนได้ การอ่านสนองต่อความต้องการในยามจำเป็น เช่น การอ่านป้ายเตือนต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ การอ่านอย่างเข้าใจจะทำให้ได้รับความรู้และให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความสำคัญของความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งถือว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานในการดำเนินชีวิต การติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ การอ่านมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะกิจกรรมทุกชนิดของคนเราต้องอาศัยการอ่านทั้งสิ้น ซึ่งการทำความเข้าใจในการอ่าน เป็นทักษะที่ต้องใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างและความหมาย ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เดิมของผู้อ่าน อันจะส่งผลให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

William (1986) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

(1) ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the writing system) ผู้อ่านจะต้องรู้การประสมตัวอักษร สะกดคำและการจดจำคำเหล่านั้นได้

(2) ความรู้ในเรื่องของภาษา (Knowledge of the language) ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้ในด้านรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ที่ใช้เขียน

(3) ความสามารถในการตีความ (Ability to interpret) การอ่านมิใช่การทำ ความเข้าใจเฉพาะแต่ละประโยค แต่ผู้อ่านจะต้องมองภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ ของแต่ละประโยคในการตีความ

(4) ความรู้รอบตัว (Knowledge of the world) ผู้อ่านที่มีความรู้รอบตัวมาก จะทำให้สามารถเลือกความรู้ที่นำมาเชื่อมโยงกับความรู้ของผู้อ่านได้ง่ายยิ่งขึ้น และการทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านก็จะง่ายขึ้นตามลำดับ

(5) เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for reading and reading style) แต่ละคนจะมีเหตุผลในการอ่านที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน

สมุทรร เช่นเชาวนิช (2545) กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านที่เหมือนกับ William 2 อย่างคือ ความสามารถในการตีความเรื่องที่อ่านและความรู้รอบตัว แต่เพิ่มองค์ประกอบที่แตกต่างจากที่ William กล่าวไว้ ดังนี้

(1) สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้เมื่อถึงความจำเป็นที่ ต้องการที่ ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็ทำได้โดยไม่ยาก

(2) สามารถจับใจความสำคัญได้ สามารถแยกแยะ หรือระบุประเด็นหลัก ออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควร จะสนใจเป็นพิเศษหรือตัดทิ้งไปได้

(3) สามารถสรุปลงความเห็น จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ

(4) สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตน พิจารณาได้ตรงตรง ข้อสรุป หรือการอ้างอิง ต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน

(5) สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ ที่ได้จากการอ่านกับ ประสบการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

Lapp & Flood (1990) ได้จำแนกองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

(1) ด้านผู้อ่าน (Reader variable) ได้แก่ อายุ ความสามารถ ความรู้สึกและ แรงจูงใจ

(2) ด้านบทอ่าน (Text) ได้แก่ อรรถลักษณะ (Genres) ชนิดของบทอ่าน (Type) ส่วนสำคัญของบทอ่าน (Features) การพิจารณาบทอ่าน (Considerateness)

(3) ด้านบริบททางการศึกษา (Education context variables) ได้แก่ สภาพแวดล้อม (Environment) งาน (Task) กลุ่มสังคม (Social group) จุดประสงค์ (Purpose)

(4) ด้านตัวครู (Teacher variable) ได้แก่ ความรู้ (Knowledge) ประสบการณ์ (Experience) เจตคติ (Attitude) และแนวการสอน (Pedagogical approach)

Miller (1990) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน ออกเป็น 2 ด้าน คือ

(1) ด้านตัวผู้อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ความสนใจในการอ่าน จุดประสงค์ในการอ่าน และความสามารถในการสะกดคำ

(2) ด้านสิ่งที่อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความยากของคำที่ใช้ ลำดับคำหรือประโยคที่ใช้ ความยาวของบทอ่าน และรูปแบบของบทอ่าน

ศุภวรรณ สัจจพิบูล (2547) ได้สรุปองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

(1) องค์ประกอบภายในที่มาจากตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถด้าน ภาษา ไวยากรณ์ ความรู้และประสบการณ์เดิม อารมณ์ สติปัญญา

(2) องค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ซึ่งเกี่ยวกับ ลักษณะเนื้อหาที่อ่าน ความยากง่ายของภาษาในบทอ่าน สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน ได้แก่ บ้านและโรงเรียน สิ่งแวดล้อมภายนอก

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง ทั้งด้านความสามารถทางภาษา ความสามารถในการตีความ ความสามารถในการจับใจความสำคัญ รวมทั้งการใช้วิจารณญาณ ความรู้และประสบการณ์เดิมในการสร้างความเข้าใจในการอ่าน

4.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านแต่ละคน จะมีระดับความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา ความรู้ด้านภาษา ความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน นักการศึกษาหลายท่าน ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

กรมวิชาการ(2542) ได้กำหนดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 4 ระดับ คือ

(1) ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal comprehension) ถือเป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐานเป็นการแปลความหมายตัวอักษรที่ปรากฏ ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้เพราะผู้เขียนได้เขียนแสดงไว้อย่างชัดเจน

(2) ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) เป็นการอ่านที่สูงกว่าระดับที่ 1 ผู้อ่านต้องเข้าใจ ความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับที่ 1 ผู้อ่านต้องแปลความหรือตีความสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง หากแต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง

(3) ระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical reading) เป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานความสามารถเข้าใจความหมายระดับที่ 1 และที่ 2 อยู่ก่อนแล้ว ความเข้าใจในระดับนี้ ผู้อ่านต้องใช้ความคิดของตนมาช่วยวิเคราะห์ ตัดสิน ประเมินค่า สิ่งทีอ่านในด้านคุณภาพ คุณค่า และความถูกต้องเหมาะสม

(4) ระดับความเข้าใจขั้นสร้างสรรค์ (Creative reading) เป็นขั้นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดสูงกว่าความเข้าใจในระดับที่ 1, 2 และ 3 เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ ๆ สามารถสร้างจินตนาการได้กว้างไกล สามารถแสดงความคิดเห็น และแนะแนวทางแก้ปัญหา

นอกเหนือจากในเนื้อเรื่อง

บันลือ พฤกษ์วัน (2543 อ้างถึงใน วรรณพร อภิธรรมวิวัฒน์, 2552) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน ไว้ดังนี้

- (1) ความเข้าใจในระดับต่ำ หมายถึงความเข้าใจในข้อเท็จจริงจากสิ่งที่อ่าน
- (2) ความเข้าใจในระดับที่สูงขึ้น หมายถึง มุ่งให้ผู้เรียนสามารถคิดหาเหตุผลวิเคราะห์เหตุผลจากเรื่องที่อ่านและสรุปเรื่องที่อ่านได้
- (3) ความเข้าใจในระดับที่สูงหรือลึกซึ้ง หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้พื้นฐาน และความเป็นพหูสูตรตรวจสอบ พิสูจน์ แล้วขังใจเลือกตัดสินใจ ชั้นนี้เป็นการอ่านอย่างพิถีพิถันอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณหรือไตร่ตรอง โดยตรวจสอบหาความคิดเห็นหาจุดบกพร่องพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขที่จะขจัดข้อบกพร่องนั้นได้ด้วย

Dallmann (1978) ได้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- (1) ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง (Literal level) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายและเรื่องที่อ่านตามตัวอักษรที่เขียนไว้โดยตรง
- (2) ความเข้าใจในระดับการตีความ (Interpretative level) คือ ความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความสามารถสรุป การตีความและการแปลความจากสิ่งที่อ่าน
- (3) ความเข้าใจในระดับการประเมินค่า (Evaluative level) หมายถึง ความสามารถในการประเมินค่าหรือตัดสินสิ่งที่อ่านได้โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจ

Harris & Sipay (1990) ได้แบ่ง ระดับความสามารถในการอ่านเป็น 4 ประการ คือ

- (1) ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal comprehension) หมายถึง การเข้าใจความหมายจากข้อมูลที่ได้ทันทีโดยไม่ต้องตีความ
- (2) ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inferential comprehension) หมายถึง การใช้เหตุผลในการทำความเข้าใจความคิด เหตุการณ์และความสัมพันธ์
- (3) ความเข้าใจระดับวิเคราะห์ (Critical reading) หมายถึง การคิดวิเคราะห์เพื่อประเมินสิ่งที่อ่าน และการพิจารณาความคิดและข้อมูลใหม่โดยอาศัยความรู้และความเชื่อเดิม
- (4) ความเข้าใจระดับสร้างสรรค์ (Creative reading) หมายถึง การค้นพบแนวคิดและข้อสรุปใหม่ ซึ่งไม่ใช่เพียงการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่านั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านประกอบไปด้วย ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง ระดับตีความและระดับประเมินค่า แต่ละระดับจะมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ระดับความเข้าใจในขั้นต้น จะเป็นพื้นฐานของระดับความเข้าใจในขั้นที่สูงขึ้นไป

4.5 การสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนอ่านไว้ ดังนี้

(1) ขั้นก่อนการอ่าน (Pre-reading) เป็นการสร้างความสนใจหรือปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ได้แก่ การคาดคะเนในเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิม แล้วนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน การคาดคะเนอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยการดูจากประโยคข้างเคียงหรือรูปภาพและการแสดงท่าทาง

(2) ขั้นระหว่างการอ่าน (While-reading) เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมที่ควรจะทำ ได้แก่ การลำดับเรื่อง โดยการตัดเรื่องออกเป็นส่วน ๆ อาจเป็นย่อหน้าหรือประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนเรียงลำดับข้อความกันเอง หลังจากนั้นก็เล่าเรื่องโดยสรุป

(3) ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน กิจกรรมที่นำมาจัดอาจจะเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่น

กรมวิชาการ (2542) ได้ให้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เกี่ยวกับการอ่าน ภาษาอังกฤษว่าควรคำนึงถึงขั้นตอน ดังนี้

(1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading activities) ผู้สอนอาจจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้อ่าน โดยการตั้งคำถามจากหัวเรื่อง ชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบเรื่องหรือประโยคที่หนึ่งและสองของบทอ่าน แล้วให้ผู้เรียนคาดเดา (predict) เหตุการณ์ ตัวละครซึ่งอาจเกิดขึ้นในบทอ่าน ผู้สอนอาจสอนคำศัพท์ซึ่งผู้สอนคิดว่ายาก สำหรับผู้เรียนและผู้เรียนไม่สามารถเดาความหมายได้จากเนื้อความข้างเคียง หรือถามคำถามข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะอ่านหรือให้ผู้เรียนลองตั้งคำถาม โดยพิจารณาจากรูป หัวเรื่อง และประโยคแรกของบทอ่าน เป็นต้น นอกจากนี้ก่อนอ่านบทอ่าน ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนทราบโดยชัดเจนว่าอ่านบทอ่านนี้ทำไม และอ่านแล้วจะต้องทำกิจกรรมอะไร

(2) กิจกรรมขณะอ่าน (During – reading activities) ขณะที่ผู้เรียนกำลังอ่านบทอ่านนั้น ผู้สอนควรคำนึงเสมอว่า ผู้เรียนจะผ่านกระบวนการอ่านที่หลากหลาย ผู้เรียนอ่านแล้วจะต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ในการอ่านอยู่เสมอ เพื่ออ่านอย่างมีจุดหมาย ขณะอ่านผู้เรียนจะต้องคิดตามหาและตีความหมายของคำและเนื้อความที่อ่าน และประเมินเนื้อหาที่อ่านกับสิ่งที่ได้เดาหรือคาดหมายไว้ ซึ่งอาจจะตรงกันหรือต่างกันได้ ผู้เรียนอาจจะอ่านแล้วอ่านอีก เพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้องและอ่านด้วยความเร็วหลากหลาย บางตอนอาจจะอ่านเร็ว บางตอนจะอ่านช้า จับใจความสำคัญและประมวลความหมายหรือสรุปจากสิ่งที่อ่าน เป็นต้น เหล่านี้ล้วนเป็นกระบวนการอ่านที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกอ่านทั้งสิ้น ดังนั้นครูจึงควรกระตุ้นและแนะนำผู้เรียนให้คำนึงถึงขั้นตอน

เหล่านี้ในการอ่าน หรือจัดให้เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของการอ่าน โดยพิจารณาตามความเหมาะสมของลักษณะของบทอ่านแต่ละบท

(3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post – reading activities) ผู้สอนควรแจ้แจงให้ ผู้เรียนทราบชัดเจน ถึงกิจกรรมของบทอ่านที่มอบหมายให้ทำว่า ผู้เรียนต้องทำอะไรหลังอ่าน ทั้งนี้ อาจกำหนดให้หลากหลายได้เช่น อ่านครั้งที่หนึ่งแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน และ อ่านครั้งที่สองเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นต้น กิจกรรมหลังการอ่านนั้นจัดได้หลายรูปแบบ เช่น อ่านแล้วเลือกข้อความที่ตรงกับข้อความในบทอ่าน อ่านแล้ววาดรูป วาดแผนที่ หรือกรอกข้อความ ที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือขีดเส้นใต้คำที่สัมพันธ์กัน เขียนคำข้อความประโยค เขียนบทสรุป ตั้งชื่อ เรื่องตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง แต่งเรื่องย่อ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน ตัวละครหรือวิธีการเขียนว่าชอบหรือไม่เพราะอะไรหรือสรุปเรื่องนั้นๆ เป็นต้น และไม่ว่ากิจกรรมหลังอ่านจะเป็นอะไร ผู้สอนควร จี้แจงให้กระจ่างก่อนให้ผู้เรียนอ่านและทำกิจกรรมนั้นๆ

การสอนอ่านในระดับประถมศึกษา ควรคำนึงถึงหลักดังต่อไปนี้ เป็นแนวทางใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

(1) การเรียนรู้การอ่านและการเขียนนั้นเป็นทักษะต่อจากกระบวนการเรียนรู้ ในการพูด ดังนั้น ถ้าผู้เรียนสามารถพูดออกเสียงถูกต้องจะมีพื้นฐานที่ดีในการอ่านและการเขียน ผู้สอนจึงควรเน้นการฟังและการพูดออกเสียงให้ถูกต้องก่อนการสอนอ่านและเขียน

(2) ถ้าผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ได้รับแรงจูงใจในการอ่านและเขียน จะสามารถรับรู้ข้อมูลที่มีความหมายและที่พวกเขาสนใจ ก่อนที่ผู้สอนจะจัดกิจกรรมการอ่านหรือ เขียนจึงควรสร้างสถานการณ์ให้เชื่อมโยง เพื่อจูงใจในการทำกิจกรรมการอ่านหรือการเขียนสั้น ๆ

(3) การอ่านเรื่องหรือเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฟัง จะช่วยทำให้ผู้เรียนเป็น ผู้อ่านที่ดีขึ้นฉะนั้น นอกจากการให้ผู้เรียนอ่านบทอ่านต่าง ๆ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมหลากหลาย เช่น อ่านนิทานให้ฟังหรือเล่านิทานให้ฟังบ้าง จะทำให้ผู้เรียนได้ยินได้ฟังเรื่องราว ได้ฟังการออก เสียง ขยายวงคำศัพท์ของตน และยังมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอีกด้วย

(4) บทอ่านที่นำมาให้ผู้เรียนอ่าน อ่านให้ฟังหรือเล่าให้ผู้เรียนนั้น ควรเขียน ด้วยภาษาที่ง่ายชัดเจน และผู้เรียนคุ้นเคย หากมีคำศัพท์ที่ยากซึ่งจะเป็นปัญหาในการอ่านและผู้เรียน ไม่สามารถเดาได้จากข้อความข้างเคียง ผู้สอนอาจจะสอนคำศัพท์ยากนั้นก่อนที่จะให้อ่านบทอ่าน ก็ได้

(5) ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ผู้เรียนที่มีทักษะการอ่านดี มักจะมีทักษะการเขียนดีด้วย ฉะนั้นการสอนการอ่านและการเขียน ควร จัดกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน

(6) การพัฒนาภาษาพูดของผู้เรียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน ค่อยเช่นกัน ผู้สอนจึงควรเน้นสอนให้ผู้เรียนพูดออกเสียงได้ถูกต้อง เพื่อเป็นพื้นฐานของการอ่าน ได้อย่างถูกต้อง

(7) ผู้เรียนจะเรียนรู้ในการอ่านได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนทราบเหตุผล หรือวัตถุประสงค์ในการอ่านบทอ่านนั้น ๆ ฉะนั้น ก่อนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการอ่านใด ๆ ผู้สอน ควรกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านอย่างชัดเจน นอกจากนี้ กิจกรรมที่น่าสนใจหรือท้าทาย ความสามารถในการอ่านบทอ่านนั้น ๆ จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการอ่านยิ่งขึ้น และจะอ่านบท อ่านอย่างมีจุดหมาย

(8) การสอนการอ่าน ควรเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ อ่านเพื่อความหมายไม่ ใช่อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง แต่ไม่เข้าใจความหมาย ผู้สอนอาจใช้เวลาบางส่วน ในการให้ผู้เรียน อ่านออกเสียงเพื่อให้มีกิจกรรมหลากหลาย และเพื่อตรวจสอบจังหวะและความถูกต้องในการออก เสียง ซึ่งควรให้ได้อ่านเจิบ ๆ ในใจ เพื่อจะได้มีสมาธิในการอ่านและมุ่งประเด็นไปที่ความหมาย ในบทอ่าน ผู้สอนจึงควรกระตุ้นและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีเวลาอ่านบทอ่านในใจเป็นระยะ ๆ ให้ เคยชินเป็นนิสัย

วิสิฐฐา แรงเขตรการ (2551) ได้กล่าวถึง การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจว่า การที่ ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในการอ่านได้ดี จะต้องมีการฝึกฝนทักษะการอ่านอยู่เสมอ และการฝึกฝนนั้น ควรดำเนินไปอย่างเป็นระบบเป็นขั้นตอนซึ่งแนวทางในการสอนให้ผู้เรียนอ่าน ได้อย่างเข้าใจเนื้อหา ที่อ่านนั้น มีแนวทาง ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝึกการเก็บสาระสำคัญของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 2 ฝึกการพิจารณารายละเอียด ซึ่งจะแยกออกได้เป็นใจความสำคัญ และส่วนขยาย

ขั้นตอนที่ 3 ฝึกให้จัด โครงเรื่องของเรื่องที่อ่าน โดยการจดลำดับใจความตาม ขอบเขตที่ปรากฏในเรื่อง

ขั้นตอนที่ 4 ฝึกให้ย่อ หรือสรุปใจความสำคัญ เมื่ออ่านเข้าใจเรื่อง จับใจความ สำคัญได้จัด โครงเรื่องที่อ่านได้ นักเรียนก็สามารถย่อหรือสรุปสาระสำคัญของเรื่องนั้น ๆ ได้

ดวงเดือน แสงชัย (2530) กล่าวถึง การสอนให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านและจับใจ ความสำคัญได้ว่า ต้องอาศัยการฝึก ซึ่งได้เสนอแนะวิธีการฝึกไว้ดังนี้

(1) ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องสัก 2-3 ประโยค แล้วให้นักเรียนคัดเลือก ประโยคที่ถูกต้อง ในระยะแรกประโยคใจความสำคัญอาจจะดึงมาจากย่อหน้าที่ให้อ่านนั้น แต่เมื่อ นักเรียนคุ้นเคยและเข้าใจวิธีการจับประเด็นแล้ว ประโยคใจความสำคัญอาจจะเขียนใหม่ให้ยากขึ้น

เทคนิคที่เป็นประโยชน์ก็คือ ครูต้องสอนให้นักเรียนรู้ว่าประโยคใจความสำคัญ อาจจะอยู่ที่ใดบ้าง เช่นอยู่ตอนต้นของย่อหน้า อยู่ที่ตอนกลางของย่อหน้า อยู่ที่ตอนท้ายของย่อหน้า หรือมีทั้งตอนต้น และตอนท้ายของย่อหน้า เพื่อเป็นการย้ำ เป็นต้น บางครั้งย่อหน้าที่อ่านอาจไม่เขียนเป็นประโยคใจความสำคัญไว้เด่นชัด ผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญ ของย่อหน้าจากที่อ่านด้วยตนเอง ย่อหน้าลักษณะเช่นนี้ ไม่ควรนำมาให้นักเรียนฝึกอ่านในตอนแรก ต้องรอให้นักเรียนมีความชำนาญ ในการจับใจความสำคัญแล้ว จึงนำย่อหน้าที่ไม่มีประโยคใจความสำคัญมาฝึก

(2) เลือกย่อหน้าจากบทเรียนหลายๆ ย่อหน้าและฝึกให้นักเรียนเขียน ประโยคใจความสำคัญโดยเลือกย่อหน้าบ้าง บางครั้งก็ให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

(3) ฝึกด้วยตนเอง เมื่อนักเรียนได้ฝึกจนรู้จักจับประโยคใจความสำคัญได้แล้ว นักเรียนจะมีความมั่นใจมากขึ้น

(4) ควรใช้เวลาฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคใจความสำคัญ ของย่อหน้าที่อ่าน บ่อยๆ นักเรียนจะได้เคยชินกับการอ่าน และหาประเด็นสำคัญของแต่ละย่อหน้าของเรื่องได้

(5) ให้นักเรียนรู้จักย่อหน้านำของบทเรียน และให้นักเรียนเขียนโครงร่าง ของงานเขียนจากย่อหน้า จากนั้นให้นักเรียนตรวจสอบความถูกต้อง โดยดูจากหัวข้อย่อใน งานเขียนนั้น

(6) ย่อหน้าสรุปเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ต้องฝึกให้นักเรียนใช้ประโยชน์

William (1986 อ้างถึงใน คมสันต์ เ้าเส็ง, 2542) ได้เสนอแนะขั้นตอนของ การสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

(1) ขั้นตอนการอ่าน (Pre - reading) โดยมีจุดประสงค์เพื่อแนะนำ กระตุ้น ความสนใจในเรื่องที่จะอ่าน ชักจูงให้ผู้เรียนสนใจ อยากเรียนด้วยเหตุผล สำหรับการอ่านและเตรียม ตัวในด้านภาษาให้แก่ผู้เรียนก่อนที่จะอ่านเนื้อเรื่อง

(2) ขั้นการอ่าน (While - reading) ขั้นตอนนี้เน้นที่เนื้อเรื่องที่จะอ่าน เพื่อช่วย ให้ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เข้าใจโครงสร้างของงานเขียนหรือเนื้อหาที่จะอ่าน และ ช่วยในการขยายเนื้อความของเรื่องให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

(3) ขั้นหลังการอ่าน (Post - reading) ขั้นตอนนี้เน้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถ ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดในเรื่องที่อ่านแล้วเชื่อมโยงเรื่องเข้ากับความรู้ความสนใจหรือ ความคิดเห็นได้

ในการพัฒนาทักษะการอ่านที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการศึกษาใน ระดับสูงนั้น ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียน ทำความเข้าใจและสังเคราะห์ข้อมูล โดยโยงความคิด รวบรวมจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ จากวิชาที่เรียนในภาษาไทยไปยังเรื่องที่กำลังอ่าน เพื่อที่จะ

สามารถอภิปรายหรือเขียนข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ครูผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้อ่านบทความที่หลากหลาย และฝึกกลวิธีในการอ่าน (Reading strategy) ไปพร้อมกันด้วย (ฐปัทม กว้างสวัสดิ์, 2549) การสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้อ่านจับใจความสำคัญ ใช้ตัวช่วยเพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่านให้น้อยลง ผู้เรียนควรได้สาระความรู้ทางสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปพร้อม ๆ กัน เช่น อ่านฉลากที่ติดมากับผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เครื่องใช้ในบ้าน ตัวรถเมล์ แผนที่ โฆษณาต่าง ๆ การใช้เทคโนโลยี อินเทอร์เน็ตมาเป็นสื่อในการอ่านและการดู วรรณคดี นิทาน นิยาย หนังสืออ่านประกอบ ที่เด็ก รู้จักคุ้นเคยแต่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศนั้น จะเป็นสื่อที่ช่วยพัฒนาการอ่านได้ เพราะเขาพอจะเข้าใจเค้าโครงเรื่องมาก่อนแล้ว ในขณะที่เขาอ่านและดู ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจภาษาทุกคำ ข้อมูลทุกอย่างที่ปรากฏอยู่ในหนังสือนั้นก็ไม่เป็นไร เพียงแต่ต้องการให้เขาได้เชื่อมโยงแนวความคิดความเข้าใจในสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากเขา เพื่อพัฒนาความเข้าใจในสังคมโลกต่อไปในอนาคต (นพเก้า ณ พัทลุง, 2548)

สรุปได้ว่า การสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ก็คือ การฝึกให้นักเรียน อ่านออก อ่านได้ อ่านเป็นและเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดจากการอ่านได้ การอ่านออก อ่านได้ ก็คือ นักเรียนสามารถอ่านในใจ ตามตัวอักษรได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านเป็นคือนักเรียนสามารถใช้กลยุทธ์ในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่ออ่านจบแล้ว ถ้านักเรียนสามารถเรียบเรียงใจความสำคัญของเรื่องด้วยตนเอง แสดงว่านักเรียนเข้าใจความหมาย ซึ่งในฝึกอ่านควรเน้นการสร้างความสนใจ และความกระตือรือร้นให้นักเรียนสนใจ อยากรู้ อยากเห็นในสิ่งที่ครูจะให้อ่าน โดยนำบทอ่านที่เป็นไปตามลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัย ผู้เรียน น่าสนใจและมีรูปภาพประกอบ ครูควรเชื่อมโยงสถานการณ์ให้นักเรียนเกิดทักษะการคิด จินตนาการก่อนการอ่าน และได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องตามขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นก่อนการอ่าน ขั้นระหว่างการอ่าน และขั้นหลังการอ่าน

4.6 การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นทักษะสำคัญ ที่ต้องมีการวัดตามรูปแบบในการวัดที่ครอบคลุมระดับความเข้าใจในการอ่าน เพื่อที่จะสามารถตัดสินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน จากแบบทดสอบได้อย่างถูกต้อง มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงการวัดความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านนั้น สามารถพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

(1) ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

- 1) ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และ
สำนวนต่าง ๆ
- 2) ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้าน
ไวยากรณ์ ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้
คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญหรือขออนุญาต เป็นต้น

(2) ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

- 1) ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการ
ทำความเข้าใจบทอ่าน และสามารถตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่ โดยให้ได้ใจความ
เดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบและแบบเรียงลำดับข้อความได้
- 2) ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง
ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง กับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่า เป็นรายละเอียด
สนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนเข้าใจความสัมพันธ์
ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ
- 3) ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถ
ในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
- 4) ความสามารถในการวิเคราะห์ ประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความ
และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์
ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่าน ที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์
ประเมินและสรุปบทอ่านได้ว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่ ต้องเข้าใจ
เจตนา ทักษะคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้

Finocchiaro & Sako (1983 อ้างถึงใน ศุภวรรณ สัจจพิบูล, 2547) อธิบายถึง
แบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านว่ามีอยู่ 3 แบบ คือ

- (1) แบบทดสอบอัตนัย ได้แก่ แบบทดสอบความเรียง โดยให้ผู้เรียนตอบ
คำถามจากเรื่องที่อ่าน โดยเขียนคำตอบเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ
- (2) แบบทดสอบปรนัย ได้แก่ แบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่แบบ
เติมคำ เป็นต้น
- (3) แบบทดสอบกึ่งปรนัย ได้แก่ แบบทดสอบที่ต้องการคำตอบสั้น ๆ ให้
เติมหรือต่อให้สมบูรณ์ ให้คะแนนโดยผู้สอนหรือผู้ทดสอบที่มีความสามารถในการประเมินผล

Heaton (1990 อ้างถึงใน สุภวรรณ สัจจพิบูล, 2547) ได้ให้แนวคิดว่าการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านนั้น แบบทดสอบที่นิยมใช้คือ แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบเพราะเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงและสามารถประเมินผลได้ง่าย สอดคล้องกับแนวคิดของ Madsen (1983) สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อิมทรมพรีย์ (2538) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ที่ให้ข้อคิดสนับสนุนข้อดีของแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบไว้ว่า เป็นแบบทดสอบที่ง่ายต่อการให้คะแนน มีคำตอบที่แน่นอน สามารถประเมินผลผู้เรียนได้ทุกระดับ มีความเที่ยงตรงและสะดวกในการให้คะแนน บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์(ม.ป.ป.) ได้เสนอแนวทางในการเลือกบทอ่านมาใช้ในแบบทดสอบว่า ครูควรคัดเลือกบทอ่านที่นักเรียนจะได้พบเห็น มีโอกาสได้ใช้ในชีวิตจริง ได้แก่ ประกาศโฆษณาต่าง ๆ ประกาศรับสมัครงาน จดหมายธุรกิจ โบราณวัตถุขี้ริ้ว ใบสัญญาซื้อขาย แบบฟอร์มต่าง ๆ ตารางต่าง ๆ รวมทั้งป้ายประกาศ

สรุปได้ว่า การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ อาจทำได้หลากหลายวิธีตามจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อตัดสินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน แต่วิธีที่ใช้ได้ผลดีที่สุด และได้รับความนิยมมาก คือ การใช้แบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ แบบทดสอบชนิดนี้สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เนื้อหาของแบบทดสอบไม่ขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือจุดประสงค์ทางภาษาในรายวิชานั้น ๆ แต่ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ต้องการวัดว่าผู้เรียนมีความสามารถในระดับที่เป็นเกณฑ์มาตรฐานหรือไม่ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างยุติธรรมชัดเจน

5. ความคงทนในการเรียนรู้

5.1 ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้

ประสาธ อิศรปริดา (2523) ได้กล่าวถึง ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ว่า หมายถึง การรักษาไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการเรียนรู้ให้คงอยู่ต่อไป

โชติ เพชรชื่น (2528) กล่าวถึงความคงทนในการเรียนรู้ว่า หมายถึง การคงไว้ซึ่งผลของการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งเร้าที่เคยเรียน หลังจากที่ได้ทิ้งช่วงไประยะเวลาหนึ่ง และการทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ เป็นการทดสอบภายหลังจากที่การเรียนสิ้นสุดลงไปแล้ว ช่วงเวลาหนึ่งเป็นการทดสอบว่าความรู้ยังคงอยู่

ชัยพร วิชชาวุธ (2530) ได้ให้ความหมายของความคงทนไว้ว่า หมายถึง ความจำหรือการจำ (Remembering) คือ การที่มนุษย์สามารถรายงานสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้จากการสะสมประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม แล้วนำมาแสดงหรือถ่ายทอดได้ ในรูปของการระลึกได้ (Recall) หรือการจำได้ (Recognition)

Adams (1967 อ้างถึงใน พิมพ์พร อุ้นผาง, 2543) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง การคงไว้ซึ่งผลของการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งเร้าที่เคยเรียนหลังจากที่ได้ทิ้งช่วงไประยะเวลาหนึ่ง

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง การคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และความสามารถที่จะระลึกได้ เมื่อเวลาผ่านไประยะเวลาหนึ่ง

5.2 ประเภทของความคงทนในการจำ

ฉันทนา กล่อมจิต และคณะ (2540) ได้แบ่งประเภทความคงทนในการจำ เป็น 3 ระบบ คือ

(1) ระบบความจำการรู้สึกสัมผัส (Sensory memory) เป็นความจำที่เกิดขึ้นก่อนการรับรู้ เป็นความคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากที่การเสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลง เช่น เห็นเป็นภาพ ได้ยินเป็นเสียง รู้สึกกลิ่น โดยที่สมองจะดำเนินการตีความรู้สึกนี้ต่อไป เพื่อให้รู้ว่าสิ่งที่รู้สึกนี้คืออะไร

(2) ระบบความจำระยะสั้น (Short-term memory หรือ STM) เป็นความจำที่เกิดขึ้นภายหลังการรับรู้สิ่งเร้าที่ได้รับการตีความ จนเกิดการรับรู้ แล้วก็จะอยู่ในความจำระยะสั้น เป็นความจำที่เราต้องเอาใจใส่ และทบทวนตลอดเวลาและจะนึกได้อยู่ระยะเวลา 2-3 วินาที หลังจากการรับรู้แล้ว เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำชั่วคราว เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในขณะที่จำอยู่เท่านั้น

(3) ระบบความจำระยะยาว (Long-term memory หรือ LTM) เป็นความจำที่มีความคงทนถาวรกว่าความจำระยะสั้น ซึ่งเกิดจากการตีความ หรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก โดยที่เราจะไม่รู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ แต่เมื่อต้องการใช้หรือมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสะกิดใจ ก็สามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้ เช่น การจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีต ประสบการณ์ที่เคยได้รับตั้งแต่จำความได้ ชื่อของเพื่อนสนิท ความรู้ต่าง ๆ ที่เรียน ล้วนอยู่ในความจำระยะยาวทั้งสิ้น

ประสาธ อิศรปริดา(2523) ได้กล่าวว่า การปรับปรุงประสิทธิภาพในการจำก็มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน ได้แก่

(1) การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ความหมาย (Meaning) เนื้อหาที่นักเรียนเข้าใจและมีความหมายต่อนักเรียนจะจำได้ดีกว่าเนื้อหาที่ไม่มีมีความหมาย

(2) การทบทวน การอ่านหรือการท่องอยู่เสมอ ตามทฤษฎีการลืม ถือว่าเกิดจากการไม่ได้ใช้ (Theory of Disuse) ดังนั้นการได้ทบทวน ได้อ่าน ได้ท่องจำอยู่เสมอจะทำให้ความจำดีขึ้น

(3) หลีกเลียงไม่ให้มีผลการเรียนรู้อื่นสอดแทรก ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการจดจำหรือเกิดการจดจำสับสนขึ้นได้ นักจิตวิทยาถือว่า การจำจะดีหรือไม่นั้น จะขึ้นอยู่กับ การเรียนอย่างอื่นสอดแทรกขึ้นมา อาจเกิดจากการสอดแทรกสิ่งที่เรารู้มาก่อนหรือเรียนรู้ทีหลัง ทำให้ การจำความรู้ใหม่สับสนและยากขึ้น ด้วยเหตุนี้ครูควรเลือกสถานการณ์เรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมซึ่งกันและกัน หรือที่จะมีการขัดขวางซึ่งกันและกันน้อยที่สุด

(4) ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของเนื้อหาที่เรียน วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาเข้ากันได้ ก็จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจดจำในสิ่งที่เรียนได้นาน หรือมีความคงทนในการเรียนรู้ได้นานยิ่งขึ้น จากแนวคิดของนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลต์ (Gestalt) เราจะจำง่ายขึ้นถ้าเราเกิดความเข้าใจ เกิดการหยั่งเห็น (Insight) มองเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่จะเรียน

Ebbinghaus (1885 อ้างถึงใน ประสาท อิศรปริดา, 2523) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการลืมว่า เกี่ยวข้องและเป็นสัดส่วนกับเวลาที่ผ่านไปอย่างไร เกิดขึ้นเร็วหรือช้า มากหรือน้อย โดยสรุปดังนี้

ตารางที่ 1 สัดส่วนการลืมนับกับช่วงเวลาที่ผ่านไปและความจำที่เหลืออยู่

ช่วงเวลาที่ผ่านไป	ความจำที่เหลืออยู่	ความจำที่สูญเสียเนื่องจากการลืม
20 นาที	58%	42%
1 ชั่วโมง	44%	56%
9 ชั่วโมง	36%	64%
24 ชั่วโมง	34%	66%
2 วัน	28%	72%
6 วัน	25%	75%
30 วัน	21%	79%

5.3 วิธีการจำ

ชัยพร วิชชาวุธ (2530) ได้แบ่งวิธีการจำเป็น 2 วิธี คือ

(1) การจำโดยอัตโนมัติ (Rote memory) เป็นการจำได้เองโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม การจำวิธีนี้เป็นการจำที่ไม่ต้องอาศัยความเข้าใจ บางสิ่งเราจำได้โดยไม่ตั้งใจ แต่จำได้เพราะพบเห็นเสมอ ๆ หรือได้ยิน ได้ฟังบ่อย ๆ เช่น การจำเสียงเทียบนาฬิกาบอกเวลาในตอนเช้า

(2) การจำได้ด้วยความเข้าใจ (Logical memory) เป็นการจำด้วยความเข้าใจ และมีเหตุผล ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ และเข้าใจในความหมาย โดยมีหลักว่าสิ่งใดที่เราเรียนรู้และเข้าใจความหมายดีแล้ว จะช่วยให้จำได้ง่ายและจะจำได้คงทน

5.4 การวัดความคงทนในการจำ

การวัดความคงทนในการจำ คือ วิธีทดสอบที่จะทำให้เราทราบว่าเมื่อเรียนรู้หรือได้รับประสบการณ์แล้ว หยุคไปช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แล้วกลับมาทดสอบหรือรื้อฟื้นอีกครั้ง ผู้เรียนนั้น จะยังคงมีความรู้หรือความจำอยู่หรือไม่

ชม ภูมิภาค (2523 อ้างถึงใน สัมฤทธิ์ คลังกูเขียว, 2540) ได้แบ่งวิธีทดสอบความจำออกเป็น 3 วิธี คือ

(1) วิธีแห่งการระลึกได้ (The recall method) วิธีนี้คือการเปรียบเทียบผลระหว่างการทดสอบติดตามผล หลังจากการเรียนรู้เสร็จทันทีกับการเว้นระยะไปพักหนึ่ง ประมาณ 14 วัน แล้วทดสอบเพื่อนำผลมาเปรียบเทียบว่าเหลืออยู่ที่เปอร์เซ็นต์

(2) วิธีแห่งความรู้สึกลับ (The recognition method) ใช้วิธีการให้เลือกเอาสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วออกจากสิ่งอื่น ๆ ที่ปนอยู่ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกันมาก ๆ

(3) การเรียนใหม่ (Relearning method) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วิธีการประหยัดเวลา (Saving method) คือ เปรียบเทียบการเรียนรู้เดิมกับการเรียนรู้ใหม่ว่า ถ้าเรียนให้ได้ระดับเดิมจะใช้เวลาเท่าใด เช่น สมมุติว่าในตอนแรกจะเรียนให้ได้สมบูรณ์ ต้องใช้ความพยายาม 40 ครั้ง ในตอนหลังใช้เวลา 10 ครั้ง นั่นคือ ประหยัดเวลาไป 30 ครั้ง แสดงว่าความคงทนในการเรียนมีอยู่ 75 เปอร์เซ็นต์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้ความสามารถที่จะคงไว้ซึ่งผลการเรียนรู้ที่ได้เรียนผ่านมา เมื่อได้รับการทดสอบความรู้ภายหลังจากทิ้งระยะห่างช่วงหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการจดจำและกระบวนการเรียนรู้ การวัดความคงทนในการเรียนรู้ คือ การทดสอบซ้ำโดยเว้นระยะห่างในการทดสอบ เพื่อทราบความคงทนของความรู้จากการจำและคงอยู่ในสมองของนักเรียน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวัดความคงทนในการเรียนรู้ โดยวิธีแห่งการระลึกได้ (The recall method) ในการทดสอบความจำที่ยังคงเหลืออยู่ของนักเรียน

6. วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R

Robinson (1961 อ้างถึงใน อรรถวุฒิ ตรากิจจรกุล, 2542) ได้เสนอเทคนิคในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ คือ เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R เพื่อช่วยให้ผู้อ่าน สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ดี และยังช่วยให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาเรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว และจดจำเรื่อง ตลอดจน สามารถทบทวนเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 Survey (S) คือ การกวาดสายตาไปตามหัวข้อตามบทอ่านเพื่อหาจุดสำคัญของเรื่องที่อ่าน เป็นการอ่านอย่างคร่าว ๆ ถ้าหากบทอ่านนั้นมีบทสรุป ก็ให้อ่านบทสรุปด้วยการอ่านในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลามากจนเกินไป การอ่านในขั้นตอนนี้จะทำให้ผู้อ่านได้รู้ใจความสำคัญของเรื่อง หรือแนวคิดหลักของเรื่อง การอ่านในขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่าง ๆ ของเรื่องได้

ขั้นตอนที่ 2 Question (Q) การตั้งคำถามในขั้นตอนนี้ จะทำให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น ดังนั้นคำถามจึงเป็นสิ่งที่จะเพิ่มความเข้าใจมากขึ้น คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านระลึกถึงความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน คำถามจะทำให้ส่วนสำคัญของเรื่องเด่นชัดขึ้น ในขณะที่ผู้อ่านได้อ่านรายละเอียดที่อธิบายหัวข้อนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 3 Read (R) เป็นการอ่านเรื่องเพื่อหาคำตอบ นั่นคืออ่านตั้งแต่ต้นจนจบตอนของหัวข้อแรก การอ่านในขั้นตอนนี้เป็นการอ่านอย่างกระตือรือร้น เพื่อที่จะหาคำตอบ

ขั้นตอนที่ 4 Recite (R) เมื่ออ่านจบตอนหนึ่งๆ แล้วพยายามตอบคำถามอย่างย่อ ๆ โดยใช้สำนวนภาษาของตนเอง พร้อมกับบอกชื่อตัวอย่างในเรื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไร ถ้าตอบคำถามไม่ได้ให้ย้อนกลับไปอ่านเรื่องใหม่อย่างคร่าว ๆ

ขั้นตอนที่ 5 Review (R) ในขั้นตอนนี้ เป็นการทบทวนหัวข้อหรือประเด็นสำคัญต่าง ๆ หลังจากที้อ่านบทอ่านจบแล้ว อาจจะเป็นการอ่านทวนคำถาม คำตอบในประเด็นสำคัญ ๆ ก็ได้ เพื่อเป็นการระลึกถึงความจำของบทอ่าน แต่ถ้าหากยังไม่แน่ใจในบทอ่านตอนใดก็ตาม ก็ให้กลับไปอ่านซ้ำใหม่อีก เพื่อจะได้จำได้ดียิ่งขึ้น

Deese, J. & Deese, E.K. (1979 อ้างถึงใน ฉวีวรรณ อุภาภินันท์, 2542) กล่าวว่า วิธีอ่านแบบ SQ3R นี้ เริ่มโดย ฟรานซิส พี โรบินสัน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านการอ่านที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ ได้ศึกษาเทคนิคการอ่าน และแนะนำวิธีการอ่านให้กับนักศึกษา จนประสบผลสำเร็จเป็นเวลานาน จากนั้นจึงสรุปออกมาเป็นสูตรหรือวิธีการอ่านสั้นๆ เพื่อให้จำง่าย คือ Survey Q3R หรือ SQ3R มี 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

(1) Survey (S) = ขั้นสำรวจ หมายถึง การสำรวจหนังสือ ดูชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือ คำนำเพื่อดูจุดมุ่งหมายและแนวคิดของผู้แต่งสำรวจสารบัญ ดัชนี อภิธานศัพท์ ภาคผนวก บทสรุปแบบฝึกหัด เพื่อตรวจสอบสาระที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทุก ๆ ที่ และอ่านสำรวจเนื้อเรื่องทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

(2) Question (Q) = ขั้นตั้งคำถาม หลังจากอ่านอย่างสำรวจเสร็จแล้วตั้งคำถามถามตนเองว่า สิ่งที่ต้องการทราบคืออะไรและตั้งคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่านตามลำดับหัวข้อเรื่องในแต่ละย่อหน้า

(3) Read (R) = อ่านอย่างรอบคอบ เป็นการอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า ชีตเส้นใต้เฉพาะส่วนที่สำคัญ ให้ความสนใจคำ วลีหรือประโยคที่พิมพ์ตัวเอนหรือตัวหนา การอ่านในขั้นนี้ อ่านเพื่อตอบคำถามที่ผู้อ่านตั้งไว้ หากข้อความใดไม่เข้าใจให้บันทึกไว้เพื่อถามผู้สอน

(4) Recite (R) = อ่านจดจำ เมื่อเข้าใจคำตอบ และเนื้อเรื่องจากบทอ่านแล้ว ควรพยายามจดจำข้อความสำคัญ โดยการจดบันทึกย่อหรือชีตเส้นใต้ เพื่อเตือนความจำของตนเองและพยายามถามตนเองว่า จากการอ่านครั้งนี้ได้ความคิดอะไรใหม่ ๆ บ้าง ทดสอบความจำโดยการปิดหน้ากระดาษแล้วดูบันทึกที่เขียนไว้ว่าจำได้หรือไม่ ถ้าตอบไม่ได้ให้ทบทวนคำถามคำตอบ และท่องจำจากความเข้าใจ

(5) Review (R) = ทบทวน เป็นการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดจากการอ่านบันทึกย่อและทำบันทึกย่อจากความจำว่าถูกต้องและจำได้หรือไม่ ทบทวนจุดสำคัญใหญ่ ๆ และจุดสำคัญรองลงมาอีกครั้งหนึ่ง

Dechant (1982 อ้างถึงใน วรรณพร อภิธรรมวิวัฒน์, 2552) ได้กล่าวถึง การอ่านแบบ SQ3R ว่าเหมาะสำหรับการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นรายบุคคล มีลำดับขั้นการอ่านดังนี้

(1) การสำรวจ (Survey) หมายถึง สำรวจชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง คูสารบัญและความคิดที่ผู้เขียนตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น จากคำนำ (Introduction or Preface) และการอ่านคร่าว ๆ เชิงสำรวจทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

(2) การตั้งคำถาม (Question) หมายถึง ตั้งคำถามถามตัวเองว่าสิ่งที่เราต้องการจะทราบนั้นคืออะไร

(3) การอ่าน (Read) หมายถึง อ่านเพื่อที่จะตอบคำถามที่ตนอยากรู้ โดยตั้งคำถามที่ตนต้องการเอาไว้ในใจแล้วพยายามหารายละเอียดและจุดสำคัญจากการอ่านนั้น แล้วนำมาตอบคำถามนั้นให้ได้

(4) การจดจำ (Recite) หมายถึง เมื่อทราบคำตอบจากหนังสือ และเข้าใจอย่างกระจ่างจากการอ่านแล้ว ควรจดข้อความที่สำคัญไว้ จดโน้ตไว้เพื่อเตือนความจำตนเองและพยายามถามตัวเองว่า จากการอ่านนั้น ๆ ได้ความคิดใหม่อะไรขึ้นมาบ้าง

(5) การทบทวน (Review) หมายถึง ทบทวนความถูกต้องของเรื่องที่อ่าน โดยทบทวนจุดสำคัญใหญ่ ๆ และจุดสำคัญรองลงมาของเนื้อเรื่องที่เรากำลังจะทราบนั้น

Ruddle (1993) ได้กล่าวถึง การใช้ยุทธศาสตร์การอ่านแบบ SQ3R ว่าคือ มีกิจกรรมก่อนการอ่าน ระหว่างอ่านและหลังการอ่าน อักษร S แทนคำว่า Survey Q แทนคำว่า Question ส่วนสามขั้นตอนที่เหลือ ได้แก่ Reading, Reciting และ Reviewing (3Rs) โดย 2 ขั้นตอนแรกเป็นกิจกรรม

ก่อนการอ่าน จุดแข็งของยุทธศาสตร์นี้ก็คือ จะสามารถช่วยให้นักเรียนศึกษาโครงสร้างของบทอ่าน นักเรียนจะได้รับการชี้แนะ ให้มองหาและใช้ประโยชน์ของหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย ภาพประกอบ แผนภูมิและกราฟ นอกจากนั้นยังมีการเน้นความคงทนของความคิดในช่วงหลัง หลังจากนักเรียนผละออกจากบทอ่านชั่วคราว

สมุทร เซ็นเชาวิช (2540) ได้กล่าวถึงเทคนิค “ดู ถาม อ่าน ท่อง ทวน” (SQ3R) ดังนี้ ในการอ่านตำรา เทคนิคที่มักจะใช้กันมากและค่อนข้างจะเป็นที่รู้จักกันดี คือเทคนิค ดู ถาม อ่าน ท่อง ทวน หรือ SQ3R เทคนิคนี้ประกอบขึ้นด้วย 5 ขั้นตอน

(1) ดู (S = Survey) เป็นการอ่านดูแบบผ่านไปอย่างรวดเร็ว ๆ ก่อน เพื่อคว้าเนื้อหาในบทนั้น ๆ มีความยาวมากน้อยขนาดไหน และในเวลาเดียวกัน ก็เพื่อต้องการจะจับใจความโดยทั่วไปให้ได้เสียขั้นหนึ่งก่อน โดยใช้วิธีการอ่านแบบskimมิง ในบางหน้าหรือบางตอนหรือหลาย ๆ หน้า หลาย ๆ ตอนก็ได้ ดูหัวข้อเรื่องในแต่ละบทว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบทก่อน ๆ หรือไม่ พิจารณารูปภาพถ้ามี ดูตารางกราฟ แผนภูมิหรือแผนผัง ต่อจากนั้นจึงไปคว้ามามีคำถามหรือสรุปใจความไว้ท้ายบทหรือท้ายตอนหรือเปล่า ในขั้นนี้จะไม่ใช้เวลามากนัก

(2) ถาม (Q = Question) หลังจากอ่านดูอย่างรวดเร็ว ๆ แล้ว ก็อาจจะพอเข้าใจเนื้อหาโดยทั่ว ๆ ไปได้บ้าง จากนั้นพยายามตั้งคำถามถามตัวเอง คำถามที่ว่านี้ควรจะต้องเกี่ยวข้องกับใจความสำคัญ ๆ ในบทนั้น ๆ โดยตรง ซึ่งอาจจะได้มาจากหัวข้อย่อย ๆ หรือจากskimมิงโดยตรงก็ได้ เช่น สมมติว่ากำลังอ่านดูบทที่ว่าด้วย electricity อยู่และหัวข้อเรื่องในบทนี้คือ Direct Current ก็อาจจะตั้งคำถามขึ้นคล้าย ๆ อย่งนี้ว่า What is direct current? หรือถ้าอยากจะทำให้ลึกซึ้งมากขึ้นไปอีกก็อาจจะถามว่า How is direct current used in this process? ก็ได้ แต่ที่สำคัญก็คือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับสิ่งที่กำลังอ่านอยู่ อย่งไรก็ตามควรจะต้องถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าใจความสำคัญที่ผู้เขียนกำลังพูดถึงอยู่นั้น คืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไรและไปเกี่ยวข้องกับใครบ้างและเมื่อไรหรือตอนไหน พยายามตั้งคำถามให้ได้ เพราะจะช่วยทำให้การอ่านในขั้นตอนต่อไปเป็นไปอย่างมีจุดหมายและจับประเด็นที่สำคัญๆ ได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

(3) อ่าน (R = Read) ในขั้นนี้จะต้องกลับมาอ่านข้อความในบทหรือในขั้นตอนนั้น ๆ ซ้ำอีกอย่างค่อนข้างละเอียด การอ่านอย่างแท้จริงจะเกิดขึ้นในขั้นนี้ ควรพยายามอ่านให้เร็วขึ้นกว่าเดิมเพราะเข้าใจและทราบคืออยู่แล้วว่าอ่านเพื่อค้นหาคำตอบ สำหรับคำถามที่ได้ตั้งขึ้นไว้แล้ว และกำลังอ่านอยู่ ถ้าเกิดนึกคำถามอะไรขึ้นมาได้อีกก็จดลงบันทึกไว้ก่อน แล้วอ่านต่อไปจนกว่าจะได้คำตอบจนเป็นที่น่าพอใจ

(4) ท่อง (R = Recite) เมื่ออ่านจบแต่ละตอนหรือแต่ละบทแล้ว ควรจะทำสรุปใจความสำคัญ ๆ ไว้พยายามใช้ถ้อยคำของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะเริ่มด้วยการอ่านทวนคำถามซ้ำอีก เพื่อจะได้หาคำตอบได้ง่ายเข้า การสรุปคำตอบนั้นอาจจะทำในรูปของเค้าโครงร่าง (Outline) ก็ได้ หรืออาจจะใช้วิธีถามคำถามปากเปล่า ระหว่างเพื่อนสองต่อสองก็ได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการทดสอบดูว่า ตัวเองเข้าใจประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้ถูกต้องหรือไม่ พยายามเชื่อมโยงใจความที่สำคัญในบทหรือในตอนก่อน ๆ ให้สัมพันธ์กัน ซึ่งช่วยทำให้การอ่านในบทต่อ ๆ ไปได้ใจความต่อเนื่องกัน

(5) ทวน (R = Review) ในขั้นนี้เป็นการทบทวนสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จดบันทึกย่อไว้หลังจากที่ได้อ่านจบแล้ว อาจจะเป็นการอ่านทวนคำถาม – คำตอบในหัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ และที่สำคัญ ๆ เพื่อเป็นการฟื้นความจำ หากยังไม่แน่ใจหรือไม่มั่นใจในตอนไหนหรือบทใดก็สามารถกลับไปอ่านซ้ำใหม่อีกเพื่อให้จำได้ดีขึ้น

ฉวีลักษณ์ บุญญาญจน์ (2525) สุขุม เฉลยทรัพย์ (2529) และ ชุติ อินม้น (2533) ได้กล่าวถึงการอ่านวิธี SQ3R สรุปได้ว่าการอ่านวิธี SQ3R เป็นวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้พัฒนาการอ่านจากการอ่านออก แปลความหมายได้ไปสู่การอ่านเป็น วิธีอ่านประกอบด้วย

(1) การสำรวจ หมายถึง สำรวจ ชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือ สารบัญ คำนำ รวมทั้งแนวคิดและจุดมุ่งหมายของการเขียนหนังสือเล่มนั้น ๆ

(2) การตั้งคำถาม คือ การพิจารณาให้แน่ชัดว่าตนเองต้องการคำตอบอะไร

(3) การอ่าน คือ อ่านเพื่อที่จะได้คำตอบตามที่ได้ตั้งคำถามไว้แล้วโดยพยายามมุ่งหารายละเอียด เพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดเจนในคำถามให้มากที่สุด

(4) การจดจำ คือ เมื่อได้รับคำตอบจากการอ่านแล้วก็ควรมีการจดบันทึกไว้ เพื่อเตือนความจำ และตรวจสอบว่าจากการอ่านนั้นได้ความคิดอะไรใหม่ขึ้นมาบ้าง

(5) การทบทวน คือ ทบทวนว่าถูกต้องเพียงใด รวมทั้งพยายามนำความรู้ที่ได้รับออกมาใช้

คมคาย หมั่นสาย (2526) ได้กล่าวถึง การอ่านแบบ SQ3R สรุปได้ว่า การสอนอ่านแบบ SQ3R เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้อ่านได้พัฒนาการอ่าน จากการอ่านออกแปลความหมายได้ไปสู่การอ่านเป็น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ฝึกการอ่านเร็ว ในขั้นสำรวจ (S = Survey) เปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ฝึกฝนความคิดในขั้นถาม (Q = Question) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในขั้นอ่าน (R1 = Read) ฝึกให้ผู้อ่านรู้จักวิธีจดจำ ท่องจำและทบทวนอย่างถูกต้อง ในขั้นท่องจำและทบทวน (R2 = Recite, R3 = Review) และให้ความเห็นว่า การสอนอ่านแบบ SQ3R ทำให้นักศึกษา พัฒนาความสามารถทางการอ่านดีขึ้นหลายประการ เช่น สามารถอ่านได้รวดเร็ว จับใจความได้ละเอียด และมีความสามารถเชิงวิเคราะห์ วิเคราะห์เนื้อเรื่องจากแบบฝึกการอ่านได้ดีกว่าการสอนแบบธรรมดา เป็น

การพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ในขั้นสูงกว่าวิธีการอ่านธรรมดา ถึงขั้นการอ่านหนังสืออย่างมีวิจารณญาณ

ศรีสกุล คำนุทธศิลป์ (2529) ได้สรุปหลักในการดำเนินการสอนด้วยวิธี SQ3R ไว้ดังนี้

- (1) สอนการเปลี่ยนหัวข้อให้เป็นประโยคคำถาม โดยการฝึกให้นักเรียนกวาดสายตาค้นหาหัวข้อเรื่องหรือใจความสำคัญแล้วเปลี่ยนหัวข้อเรื่องหรือใจความนั้นๆ ให้เป็นคำถาม
- (2) สอนและฝึกให้นักเรียนบันทึกสิ่งที่ได้จากการอ่าน เมื่ออ่านจบข้อความ
- (3) ฝึกให้นักเรียนทบทวน โดยการตรวจสอบบันทึกที่เขียนไว้
- (4) ให้นักเรียนอ่านข้อความโดยใช้กระบวนการของ SQ3R ทั้งหมด คือ การอ่านอย่างคร่าว ๆ การตั้งคำถาม การอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้นๆ ซ้ำอย่างละเอียด การพยายามตอบคำถามหรือการเขียนสรุปใจความสำคัญ ๆ ไว้และการทบทวน

สรุปได้ว่า การสอนอ่านแบบ SQ3R เป็นกลวิธีสอนอ่านที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ทักษะการอ่านในใจมีสมาธิและใช้กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยครูกระตุ้นให้ผู้เรียนสำรวจและตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน แล้วให้ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลผนวกกับความรู้และประสบการณ์เดิม และนำข้อมูลความรู้ที่ได้มาอภิปรายแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นคำถามที่กำหนด จากนั้นให้ผู้เรียนประเมินข้อมูล และให้ข้อสรุปจากสิ่งที่อ่านได้ด้วยตนเอง

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

อรรณวุฒิ ตรากิจจรกุล (2542) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SQ4R ประกอบด้วย TLS กับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SQ4R ประกอบด้วย TLS กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SQ4R ประกอบด้วย TLS ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุเทียบ ละอองทอง (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ จุดหมาย สารและกระบวนการ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งมี ขั้นตอนของรูปแบบ เรียกว่า PRIME Model ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือขั้นการวางแผนการอ่าน(P) ขั้นการอ่านเพื่อสร้างสรรคความหมาย(R) ขั้นระบุข้อมูลสำคัญ(I) ขั้นกำกับตรวจสอบความเข้าใจ (M)และขั้นการประเมินผลการอ่าน(E) ผลการประเมินรูปแบบการสอน นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนได้คะแนนเฉลี่ยด้านการใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน และด้านความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษระหว่างสอนและหลังสอนอย่างน้อย ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม มีคะแนนหลังสอนสูง กว่าก่อนสอนอย่างน้อยร้อยละ 15 ของคะแนนเต็ม และมีคะแนนเฉลี่ยหลังสอนสูงกว่าก่อนสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ยุวดี โปธายะ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R เพื่อ ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนสรุปใจความของนักเรียน ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สูงขึ้น หลังได้รับการสอนแบบ SQ4R นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสรุปใจความสูงขึ้นหลัง จากได้รับการสอนแบบ SQ4R

พรนิภา บรรจงมณี (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้เทคนิค เอส คิว โฟร์ อาร์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและการคิดไตร่ตรองของผู้เรียน ผลการวิจัย พบว่าผลการศึกษาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลัง ได้รับการสอน โดยใช้เทคนิค เอส คิว โฟร์ อาร์ พบว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านหลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการศึกษาร้อยละของคะแนน ความสามารถในการคิดไตร่ตรองของผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิค เอส คิว โฟร์ อาร์ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดไตร่ตรองในระดับดี คะแนนเฉลี่ย 7.83

เพชรพยอม ภาวสิทธิ์ (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการอ่าน จับใจความสำคัญภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสำโรงทาบวิทยาคม อำเภอสำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์ โดยใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสำโรงทาบ วิทยาคม จังหวัดสุรินทร์ โดยใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R กำหนดเกณฑ์ผ่าน 60% ก่อนเรียนนักเรียนมี ความสามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 0 ความสามารถอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 8.24$; $S = 3.227$) หลังเรียน

ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 40.54 ความสามารถอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 17.03$; $S = 3.050$) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test ในกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระต่อกัน พบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการศึกษาพบว่า ความพึงพอใจในการอ่านจับใจความสำคัญภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากรับการสอนแบบ SQ4R ในภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.26$; $S = 0.257$) พิจารณารายข้อ พบว่านักเรียนพอใจมาก จำนวน 14 ข้อ พอใจระดับมากที่สุด จำนวน 3 ข้อ

จิราพร หนูलय (2549) ได้วิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ที่มีต่อ

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโหล๊ะหาร จังหวัดพัทลุง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

เพลินพิศ สุปัญญาบุตร (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กลยุทธ์ SCANNING และ SKIMMING และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กลยุทธ์ SCANNING และ SKIMMING การวิจัยในครั้งนี้ใช้หลักการวิจัยเชิงทดลองในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ได้ทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษในขั้นสุดท้าย คือ การสอบหลังการทดลองแล้วนำผลมาสรุปวิเคราะห์ดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ร้อยละ 70 ขึ้นไปคิดเป็น ร้อยละ 86.67 และความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนมีความสนุกสนาน มีความมั่นใจในตนเอง และชอบอ่านมากขึ้น รู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถ อ่านภาษาอังกฤษได้รวดเร็วและถูกต้อง

อมรลักษณ์ สัพโส (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเฉลี่ยคะแนนคิดเป็นร้อยละ 78.52 แบบทดสอบหลังเรียนได้ค่าเฉลี่ยคะแนนคิดเป็นร้อยละ 75.11 แสดงว่าประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.11 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คิดเป็นร้อยละ 80 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ คะแนนผลสัมฤทธิ์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไปและมีนักเรียนร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ร้อยละ 70 ขึ้นไป นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากกับแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ

จินตนา หาแก้ว (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>.05$) แต่หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.01$)

สุชีพิรญา บุรินทร์อุทัยกุล เจริญชัย (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนหนองเม็ก โดยใช้ผังความคิด ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ผังความคิด (Mind Mapping) ด้วยรูปแบบการสอนอ่าน สามารถพัฒนา ปรับปรุงให้สอดคล้องกับสถานการณ์อย่างต่อเนื่องในแต่ละวงจร และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อัตราส่วนร้อยละ 81.14 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนจำนวน 34 คน ที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 89.47 ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ และความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิดอยู่ในระดับมาก

จรรยา พิมพ์สิงห์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคม โดยใช้กลวิธี Skimming และ Scanning ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 93.75 ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธี Skimming และ Scanning ส่วนใหญ่มีความรู้สึกชอบและสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ กลวิธีนี้เพิ่มทักษะการอ่านภาษาอังกฤษได้ดี ไม่พบปัญหาและอุปสรรคในการเรียนรู้แต่อย่างใด

ฉลาด สิทธิคุณ (2552) ได้วิจัยเรื่อง ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษร้อยละ 74.50 ซึ่งสูงกว่าร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ นักเรียนผ่านเกณฑ์การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษร้อยละ 70 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 95.00 ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี

ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p < .001$) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A ในรายการส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุดในภาพรวม($X = 4.56$, $S.D. = 0.57$) ยกเว้นรายการกลยุทธ์ที่ใช้ในการอ่านทุกขั้นตอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาอังกฤษ ขั้นตอนกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A ไม่ทำให้นักเรียนสับสน และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A ทุกขั้นตอน ทำให้นักเรียนเรียนรู้้อย่างมีความหมายและมีความสุขซึ่งอยู่ในระดับมาก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ อาจพอสรุปได้ว่าการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนให้ได้ผลดีขั้นนั้นสามารถนำยุทธศาสตร์ในการฝึกการอ่านได้หลากหลายวิธี เช่น กลวิธีการอ่านแบบ SQ4R การสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A การใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน กลวิธี Skimming and Scanning การพัฒนาการอ่านโดยใช้นิทาน บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แผนผังความคิด ซึ่งกลวิธีการอ่านเหล่านี้ สามารถทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น

7.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้

รัชวรณ วงศ์ไตรรัตน์ (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดระบบความคิดล่วงหน้าที่มีต่อความเข้าใจและความคงทนในการอ่าน ของนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่จัดระบบความคิดแบบโครงเรื่องร่วมกับแบบขีดเส้นใต้ มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่ไม่ได้จัดระบบความคิด อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กลุ่มตัวอย่างที่อ่านเนื้อเรื่องที่จัดระบบความคิดล่วงหน้าแบบโครงเรื่อง และกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่ยังจัดระบบความคิดแบบขีดเส้นใต้ มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อ่านเนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดระบบความคิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่จัดระบบความคิดล่วงหน้าแบบโครงเรื่องร่วมกับแบบขีดเส้นใต้ กลุ่มตัวอย่างที่อ่านเนื้อเรื่องที่จัดระบบความคิดล่วงหน้าแบบโครงเรื่อง กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่จัดระบบความคิดแบบขีดเส้นใต้ และกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่ไม่ได้จัดระบบความคิด มีคะแนนความคงทนในการอ่านไม่แตกต่างกัน

สัมฤทธิ์ คลังภูเขียว (2540) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรม เพื่อการสื่อสารสูงกว่่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิมพ์พร อุ้นผาง (2543) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนภาพก่อนและหลังการนำเสนอบทเรียนสื่อประสม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากบทเรียนสื่อประสมที่มีสิ่งช่วยจัดมโนภาพก่อนการเรียนและหลังการเรียนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนสื่อประสมที่มีสิ่งช่วยจัดมโนภาพก่อนการเรียน และหลังเรียนตามลำดับ คือ 23.13, 4.50, 21.83, 5.27 และค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคงทนในการเรียนรู้ ของกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนสื่อประสมที่มีสิ่งช่วยจัดมโนภาพก่อนการเรียนและหลังการเรียนตามลำดับ คือ 22.97, 5.92, 21.33 และ 5.75

วิระวรรณ พุนดี (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการสอนอ่านด้วยวิธีสอนแบบใช้แผนภูมิความหมายกับการสอนตามคู่มือครู ครูที่มีผลสัมฤทธิ์ต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการจำของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนการอ่านโดยวิธีสอนแบบใช้แผนภูมิความหมายมีคะแนน ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่เรียนการอ่านโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่เรียนการอ่านโดยวิธีสอนแบบใช้แผนภูมิความหมาย มีคะแนนความคงทนในการจำสูงกว่านักศึกษาที่เรียน โดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการอ่านที่สอนด้วยแผนภูมิความหมายอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

ธีรนุช ชื่อตรง (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง สี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สไลด์เทปที่มีตัวชี้หน้าและไม่มีตัวชี้หน้า ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง สี ของนักเรียนที่เรียนจากสไลด์เทปที่มีตัวชี้หน้าแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนจากสไลด์เทปที่ไม่มีตัวชี้หน้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิระบุษ นิชัย (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 84.80/81.60 และมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.72 นักเรียนกลุ่มที่เรียน

โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนรู้ กลุ่มที่เรียนแบบรายบุคคล กับกลุ่มที่เรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก และนักเรียนที่เรียนโดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้ กลุ่มที่เรียนแบบรายบุคคลกับกลุ่มที่เรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีความคงทนในการเรียนรู้ภายใน 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

ลัดดา ม่วงอร่าม (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือและความคงทนในการเรียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ และมีความคงทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเรียนแล้ว 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

ดวงจินดา เย็นจะบก (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่านก่อนเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 จำนวน 1 คน และหลังเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 จำนวน 23 คน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ความคงทนในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกับผลสัมฤทธิ์หลังเรียนไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่ครูควรปลูกฝังให้เกิดขึ้น โดยผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีความหมายกับนักเรียน ให้สามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งมีปัจจัยหลายอย่างมาเกี่ยวข้อง เช่น กลวิธีการสอน สื่อการเรียนรู้ที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ ระยะเวลาที่เหมาะสม ในการวัดความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นว่า คนเราถ้าเว้นระยะเวลาในการจดจำนานเท่าใด ก็จะทำให้ความจำนั้นลดลงได้เรื่อย ๆ เพราะจะมีข้อมูลใหม่ ๆ เข้ามาในให้จดจำมากยิ่งขึ้น

7.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านแบบ SQ3R

คมคาย หมื่นสาย (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเข้าใจความภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยการสอนอ่านแบบธรรมดา กับการสอนอ่านด้วยวิธี SQ3R กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกอ่านเรื่องที่กำหนดให้ด้วยวิธี เอส คิว ทรี อาร์ สำหรับกลุ่มควบคุมอ่านเรื่องที่กำหนดให้ด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการอ่านเข้าใจความวิชาภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ ความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทยของนักศึกษาหลังการเรียน ทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรีสกุล ด่านยุทธศิลป์ (2529) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพการอ่านเร็วและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนอ่าน 3 วิธีคือ วิธีการโคลซ วิธีการ SQ3R และวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวงวิทยาคม จำนวน 120 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มที่ 1 สอนอ่านด้วยวิธีการโคลซ กลุ่มที่ 2 สอนอ่านด้วยวิธีการ SQ3R และกลุ่มที่ 3 สอนอ่านด้วยวิธีการตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดเจตคติการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการโคลซ และวิธีการ SQ3R มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพการอ่านเร็วและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุภาพ นุตรสีหัด (2529) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่าน โดยใช้ TLS, SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านแตกต่างกัน โดยผู้เรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้ TLS มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และผู้เรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้ SQ3R มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

สุจารี มีแคนไผ่ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษแก่เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธี SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบ SQ3R

กับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัมพิกา สิริพรม (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบ SQ3R โดยใช้กรอบมโนทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบ SQ3R โดยใช้กรอบมโนทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 87.50/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

ฉันท์ขจร กันชาติ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนอ่านแบบ SQ3R ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และความสนใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบ SQ3R สูงกว่าร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ความสนใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ความสนใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่า 3.51 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ชลาวา สมถวิล (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อวิธีสอนอ่านแบบ MIA และ SQ3R ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียน โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ MIA และ SQ3R ไม่แตกต่างกัน ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ MIA หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบMIA และSQ3R ไม่แตกต่างกัน ความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีสอนอ่านแบบ MIA อยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีสอนอ่านแบบ SQ3R อยู่ในระดับมาก

นภวรรณ สุวรรณประสม (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนอ่านด้วยกลวิธี SQ3R ร่วมกับการเรียนแบบโครงงาน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีสอนอ่านด้วยกลวิธี SQ3R ร่วมกับการเรียนแบบโครงงาน หลังเรียนสูงกว่าก่อน

เรียน ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนด้วยกลวิธี SQ3R ร่วมกับการเรียนแบบโครงการอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วรรณพร อภิธรรมวิวัฒน์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนอ่านภาษาไทยแบบ SQ3R สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนการอ่านภาษาไทยแบบ SQ3R สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.57/86.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หลังใช้ชุดการสอนการอ่านภาษาไทยแบบ SQ3R สูงกว่าก่อนใช้ชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นิสัยรักการอ่านของนักเรียนหลังใช้ชุดการสอนการอ่านภาษาไทยแบบ SQ3R สูงกว่าก่อนใช้ชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการอ่านแบบ SQ3R พอสรุปได้ว่า ได้มีการนำกลวิธีการอ่านแบบ SQ3R ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านและความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนทั้งในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา ทั้งในรายวิชาภาษาไทยและวิชาภาษาอังกฤษ กลวิธีการอ่านแบบ SQ3R สามารถเพิ่มระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นกลวิธีที่ช่วยเพิ่มความสนใจในการอ่านให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และได้ฝึกทักษะต่างๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

7.4 งานวิจัยต่างประเทศ

Abby Adams. Ct al. (1982 อ้างถึงใน อัมพิกา สิริพรหม, 2547) ทำการวิจัยเรื่อง กลวิธีในการเรียนการสอนโดยใช้ตำราที่เน้นเนื้อหาของนักเรียนระดับกลาง โดยศึกษาประสิทธิภาพของการใช้ SQ3R กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 45 คน ในอุจิ้น ออร์เรกอน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกใช้ SQ3R กลุ่มที่สองเรียนตามปกติ แต่ครูจะให้ข้อมูลย้อนกลับ คือเมื่อนักเรียนตอบคำถามถูกก็ชมเชย ถ้าผิดก็มีการแก้ไขและกลุ่มที่สามไม่ได้รับการฝึกสอนเป็นพิเศษ แล้ววัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จากการเล่าเรื่องที่อ่านอีกครั้งหนึ่งและตอบคำถามสั้น ๆ 10 ข้อ ผลของการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ SQ3R ได้คะแนนจากแบบทดสอบตอบคำถามสั้นๆ ได้สูงกว่าทั้งกลุ่ม ส่วนคะแนนการเล่าเรื่องอีกครั้งหนึ่ง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแม้ว่ากลุ่ม SQ3R จะมีคะแนนสูงกว่าก็ตาม คะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองชนิดมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับปานกลาง

Butler (1984 อ้างถึงใน อัมพิกา สิริพรหม, 2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของตัวแปรด้านรายวิชาและการฝึก ที่มีต่อวิธีการเรียนโดยใช้ SQ3R โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการ SQ3R โดยกลุ่มแรกสอนด้วยวิธีการ SQ3R แต่ไม่ได้

ทำการฝึกขั้นตอน SQ3R มาก่อนเพียงแต่บอกกระบวนการว่ามีอะไรบ้างเท่านั้น และกลุ่มที่สอง สอนด้วยวิธีการ SQ3R เช่นกันแต่กลุ่มนี้มีการฝึกขั้นตอนของ SQ3R มาก่อน คำราที่ใช้สอนอ่านนั้น เป็นคำราชีววิทยา วิทยาศาสตร์และประวัติศาสตร์ ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มสูงขึ้น และมีความคงทนในการเรียนรู้สูงขึ้นและกลุ่มที่ได้รับการสอน วิธีการ SQ3R ซึ่งมีการฝึกขั้นตอนมาก่อนนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่ามีแนวโน้มจะได้คะแนนดีกว่า และคงทนดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกขั้นตอนดังกล่าว

Paporello (1991) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ผลของการใช้เทคนิค SQ3R ในการเรียน วิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน ไม่ได้ทำการฝึกตามขั้นตอน SQ3R และกลุ่มทดลอง จำนวน 19 คน ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค SQ3R โดยใช้เนื้อหาทางวิทยาศาสตร์ในหัวข้อ “Gateways to Science” และใช้แบบ ทดสอบ 3 บทเรียน ผลการวิจัยพบว่า การทดสอบทั้ง 3 ครั้ง ของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนสูง กว่ากลุ่มควบคุม

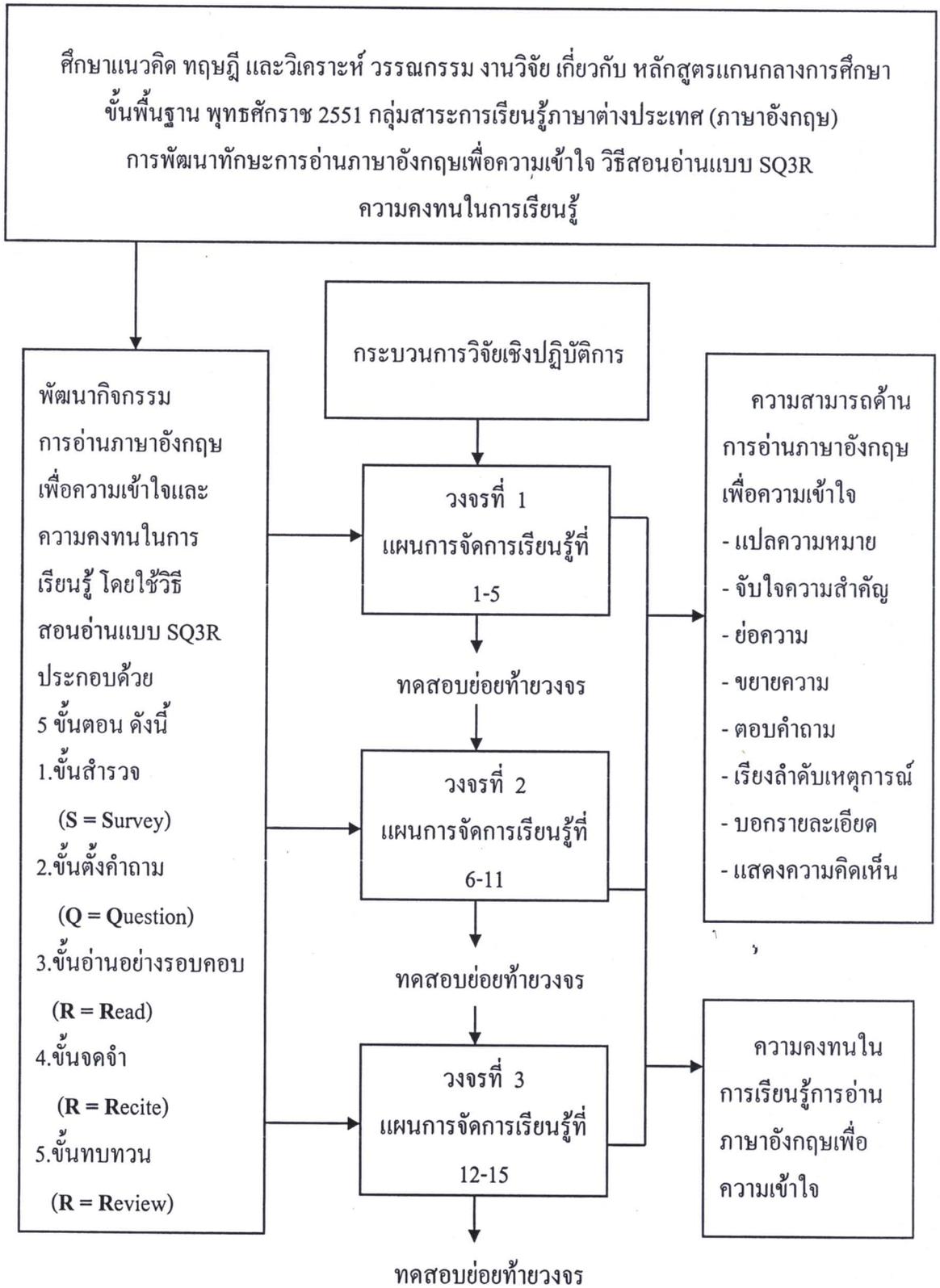
Ruddle (1991 อ้างถึงใน สุเทียบ ละอองทอง, 2545) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ เกี่ยวกับการใช้ยุทธศาสตร์การอ่านแบบ SQ3R ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับ KWL คือ มีกิจกรรม ก่อน การอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน อักษร S แทนคำว่า Survey Q แทนคำว่า Question ส่วน สามขั้นตอนที่เหลือ ได้แก่ Reading, Reciting และ Reviewing (3Rs) โดย 2 ขั้นตอนแรกเป็น กิจกรรมก่อนการอ่าน จุดแข็งของยุทธศาสตร์นี้ ก็คือ จะสามารถช่วยให้นักเรียนศึกษาโครงสร้าง ของบทอ่าน เขาจะได้รับการชี้แนะให้มองหาและใช้ประโยชน์ของหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย ภาพ ประกอบ แผนภูมิ และกราฟ นอกจากนี้ ยังมีการเน้นความคงทนของความคิดในช่วงหลังจากเขา ผละออกจากบทอ่านชั่วคราว

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้น นักเรียนต้องสามารถแปลความ ตีความ ขยายความ บอกรายละเอียด ตอบคำถามจากบทอ่าน เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ฝึกฝนยุทธศาสตร์ใน การอ่านให้เกิด ความชำนาญเพื่อความเข้าใจที่คงทน ซึ่งผู้วิจัยมีความมั่นใจและเชื่อว่า กลวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R จะสามารถทำให้นักเรียน มีความรู้ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้เป็นอย่างดีและ ประสบความสำเร็จในการอ่านมากยิ่งขึ้น เพราะเป็นกลวิธีที่ช่วยเพิ่มความสนใจใน การอ่านให้กับ ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนา ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยได้นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาปรับใช้ในการดำเนินการวิจัยทั้งด้านการสร้างเครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลและการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้

คัดสรรเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนระดับประถมศึกษา สร้างและดึงดูดความสนใจด้วยรูปภาพ ให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานในการอ่าน ตระหนักและเห็นคุณค่าในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้จากข้อมูลข่าวสารภาษาอังกฤษที่มีมากมายในปัจจุบัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R และคิดว่าน่าจะนำมาพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี

8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R เป็นวิธีสอนที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีและมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการอ่านสูงขึ้นและมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต มีความรู้ความสามารถที่จะเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ในสังคมยุคข้อมูลข่าวสารได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้ยึดหลักการสำคัญในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยกลวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R และใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kemmis & Mc Taggart (1986 อ้างถึงใน ยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2537) ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำมาแสดงให้เห็นเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย